

Серед моря човен без вітрила
І старий рибалка на човні.
І полоще чайка в сонці крила,
І згубився берег вдалині.

Там рибалку виглядала мати
І дружина ждала день при дні.
А тепер нема кому чекати,
Нікому сидіти при вікні.

Відійшли і мати, і дружина,
Залишили клопоти земні.
І життя минуло, мов хвилинка,
Мов приснилось у чудному сні.

Кажуть, жив у лютому застої,
Може й так, але він чесно жив.
Не піймав ні рибки золотої,
Ні гучних чинів не заслужив.

Ті, що у розкошах раювали,
І сьогодні знову на коні.
А його до нитки обібрали,
До вітрил на вутлому човні.

Пенсія — аж соромно казати,
Старість — хоч іди у жебраки.
Навчений терпіти і мовчати,
Мовчки він стискає кулаки.

А над ним світанки світять зорі,
Котять дні сонця за небосхил.

І шукає він розради в морі —
Поки що на це стачає сил.
